

Người Đẹp Tắm Trắng -2-

(Gekkô no Domina, 1958)

Nguyên tác: Endo Shusaku

Dịch: Nguyễn Nam Trân

"En-chan, nghe nói cậu vừa nhận được một giải thưởng. Nhờ đọc mấy tờ báo bên Nhật gửi qua mà mình biết được tin này. (Hắn đã viết cho tôi như thế). Việc En-chan có ngày trở thành tiểu thuyết gia là chuyện mình chưa bao giờ nghĩ tới nên đã không tin vào mắt mình (Ấy chết! Cho mình xin lỗi nghe!). Thế nhưng đọc xong bài báo, nhớ lại chuyện xưa, mình hết sức cảm động. Thật mà! Nhưng

vì sao thế nhỉ? Cậu còn nhớ chuyện đến dự phiên tòa ấy không? Cả chuyện đi xem hiện trường ngôi nhà của Yvonne Salacrou? Bây giờ tất cả đều đã trở thành kỷ niệm xa xôi rồi cậu nhỉ? Kể từ hôm đó tới nay, mình đã giữ im lặng đối với mọi người (Việc giữ im lặng nào cũng đều có lý do của nó phải không!). Từ ngày rời Đại lộ Jourdan và dọn về sống ở con phố Suchet, nếu cậu muốn hỏi là tôi có khỏe mạnh không thì xin thưa với cậu là vẫn còn khỏe mạnh."

Tôi nhảy phót qua một, rồi hai trang. Tôi hoàn toàn không muốn biết gì về trạng huống sinh hoạt gần đây của hắn ta. Cái mà tôi hiếu kỳ muốn biết là lý do nào đã thúc đẩy gã đàn ông ấy đem ký thác cuốn sổ tay của mình cho một người không mấy thân thiết như tôi.

Hai

"En-chan ơi! Cậu đã trở thành nhà văn. Tôi không biết cậu đã viết gì trong tác phẩm lãnh giải. Tôi đã nghĩ đến việc nhờ người gửi tạp chí từ Nhật qua đây để đọc nhưng theo đường tàu thủy cũng phải mất đến hai tháng đấy nhỉ. Thế thì không biết lúc nào nó mới đến được tay mình. Dù sao bây giờ En-chan đã trở thành nhà văn. Việc En-chan trở thành nhà văn đã đủ làm tôi thỏa mãn. Thế là người hôm nay tôi gửi lá thư này không phải là En-chan mà mình quen biết thời ở Paris đâu nhỉ? En-chan có hiểu cho tâm tình ấy của tôi không?"

Không biết En-chan có còn nhớ chuyện cũ? Này nhé, sở dĩ tôi viết lá thư này là vì sau khi nghe cậu lãnh giải, tôi chợt nhớ lại những gì xảy ra vào mùa đông năm đó. Buổi chiều mùa đông ba năm về trước, có lần cậu đã đột ngột bước vào phòng tôi, có phải không nào? Hồi đó, trong Hội quán Satsuma, tôi là một người cô độc. Không những mọi người xung quanh đều xa lánh tôi mà bản thân tôi cũng không thêm giao du với "quí vị" sinh viên và "quí vị" giáo sư, một bọn ngốc nghếch tự xem mình là "nghệ thuật gia" (geijikka) nhưng không hiểu biết gì cả. Bây giờ mới thú thực chứ lúc đó chính En-chan cũng là một người tôi không gửi nổi. Do đó, khi cậu bước chân vào phòng, tôi đã xem cậu như kẻ đến quấy rầy. Trong đầu tôi lúc đó chỉ có một ý nghĩ là mong cậu mau mau bước ra khỏi phòng cho tôi nhờ. Có lẽ vì trong thâm tâm, tôi muốn dấu cả cậu những bí mật về đời mình mà cho đến nay, lũ người trong Hội quán Satsuma chưa ai khám phá ra.

Điều tôi không ngờ là hôm đó, cuộc nói chuyện giữa hai chúng ta đã xoay qua một hướng khác. Chuyện bọ mát-mốt. Chuyện tôi nuôi mấy con bọ ấy mà. Chuyện En-chan bảo rằng việc tôi muốn tìm đến nhà của bà Yvonne – người đã giết đứa con ghẻ - vì động cơ tình dục. Và bạn đã mắng tôi rằng tuy cũng là một thứ tình dục nhưng tình dục nơi tôi có tính cách bệnh hoạn và bẩn thỉu. Tôi không dám dấu cậu, bởi đó là sự thực. Khi nắm lấy mấy con bọ mát-mốt trong tay hay khi đi lòng vòng trong ngôi nhà của Yvonne, tôi lúc nào cũng phải cố dồn nén xung động tình dục trong người.

Có hôm, cậu đã bảo tôi:

- Giải quyết vấn đề tình dục của mình bằng một giải pháp lành mạnh thì có phải hơn không?

Và khi cậu nổi nóng, hét lên như vậy, tôi đã không chịu nhún mà còn phản pháo:

- Giải pháp lành mạnh là cái quái gì?
- Thì ngủ với gái!

Cậu đã trả lời như thế. Rồi nói tiếp:

- Nếu không có bạn gái thì ngủ với mấy cô điếm. Như thế còn lành mạnh biết mấy!

Tôi đã la lên:

- Còn những người không muốn ngủ thì sao? En-chan chỉ cần ngủ với đàn bà là giải quyết được ngon ơ nhưng tôi không thể làm được chuyện đó.

En-chan! Vì cậu là nhà văn nên xin cậu dù có ghét cũng cố gắng đọc cho đến cuối những gì tôi đang viết. Người như tôi cũng là một đối tượng rất xứng đáng để nhà văn như cậu tập trung khai thác đó nghe. Dù tôi là kẻ bẩn thỉu, khó ưa hay bệnh hoạn đến mức nào, En-chan cũng không có quyền từ khước tôi. Tôi không biết gì về văn chương. Dù không biết gì nhưng chẳng phải tôi đã dám đề cập đến chuyện này một cách rõ ràng đấy hay sao? Từ ngày En-chan trở thành nhà văn thì En-chan đã bắt đầu gánh cái trách nhiệm mà trong thời gian sống ở Paris, cậu vẫn chưa có. Chẳng phải là cậu đã đánh mất cái quyền chối bỏ tôi như đám sinh viên và giáo sư cư trú trong Hội quán Satsuma như khi họ kháo về tôi một cách không thương tiếc: "*Cái thằng đó nó bất bình thường (abu). Thật đáng tởm!*" rồi hay sao? En-chan muốn nổi giận, muốn ghét bỏ tôi cũng được. Cậu cứ tự do, tùy thích. Thế nhưng trước khi phán đoán về tôi, xin cậu đọc hết giùm cái đã.

En-chan ơi! Như tôi đã tình cờ tiết lộ cho cậu vào buổi chiều mùa đông hôm đó, tôi là một thằng đàn ông không bao giờ nghĩ đến việc ăn nằm với phụ nữ. Biết đâu cậu chẳng đã xem tôi thuộc vào "thứ đó" (are)! Có lúc, bất chợt tôi đã ăn nói với giọng điệu đàn bà. Thế nhưng tôi không phải là kẻ đồng tính ái. Lối ăn nói như phụ nữ, tôi đã có từ hồi nhỏ, do hoàn cảnh sinh hoạt tự nhiên của mình và tôi chưa bao giờ có ý định thay đổi thói quen ấy. Thế thì có gì mà không nên? Đối với tôi, phải chi mình là người đồng tính thì tốt biết bao! Và như thế, tôi sẽ cảm thấy rất đổi hạnh phúc. Vì trước tiên, trong thành phố Tôkyô thời hậu chiến này, tôi có thể dễ dàng tìm ra đối tượng để thỏa mãn tình dục. Có lẽ chỉ cần đến một số quán rượu hay quán nước có cách phục vụ "đặc biệt" nào đó, tôi đã có thể giải quyết trọn vẹn vấn đề của mình. Nói tóm tắt, từ khi đến đất Paris, một đứa như tôi cũng đã có không thiếu gì đàn ông tìm đến để tán tỉnh, chài mồi. Cảnh tượng đó, cậu làm gì chả biết!

Tuy "thấy vậy mà tôi không phải ... vậy"! Tôi xin phép mạnh dạn viết nó ra đây. Tôi không phải là "thứ đó" (are). Tôi còn u ám tối tăm hơn cả "thứ đó" nữa cơ. Tôi là thằng đàn ông đang mang trên lưng một gánh hàng trang nặng nề hơn thế nữa. Tôi không biết mình đã trở thành như vậy kể từ lúc nào! Bên kia cái đại dương của quá khứ đặc như sương mù, hình như tôi thấy có vài con sóng nhỏ lô nhô và tôi chỉ muốn kéo một hai đợt sóng ấy đến gần bên để xem sao thôi. Hồi còn nhỏ, tôi sống loanh quanh vùng Mishuku thuộc ngoại ô Tôkyô. Cách nói "sống loanh quanh" nghe hơi lạ tai nhưng thật ra thì mẹ tôi mất sớm nên đã được bà nội tôi - lúc đó đã ẵm đẻ - đem về nhà nuôi. Bố tôi chuyên môn về chứng khoán, vì ngộp lặn trong công việc và chuyện gái gảm nên hầu như ông không bao giờ quay về với gia đình.

Vì tôi không có anh em nên bà nội tôi rất yêu chiều. Có thể nói là nếu tôi đòi hỏi gì hay láo lếu mức nào, bà cũng chịu. Tôi không biết tại sao nhưng lúc nhỏ, trong một quãng thời gian dài, bà nội tôi thường cho tôi ăn mặc như con gái và cho tôi chơi những món đồ chơi của con gái. Nhìn những tập ảnh gia đình (album) cũ, tôi nhận ra khuôn mặt xanh rớt của một đứa trẻ con với những nét biểu lộ một hệ thần kinh quá nhạy cảm, hai tay đang ôm chầm lấy một con búp-bê, với cặp mắt như đang hờn dỗi. Những bức ảnh như vậy có khá nhiều và đứa trẻ trong ảnh lại chính là tôi. En-chan chắc biết vùng Mishuku bây giờ thành như thế nào rồi nhưng vào thời đó, chung quanh khu vực, có nhiều sân diễn tập quân sự và trại lính, và những cánh đồng trồng hành (negi) trải rộng bốn bên. Ở chính giữa khu vực, có dọc mỗi tuyến đường xe điện Tamagawa Dentetsu chạy ngang, nơi đây cỏ dại mọc nhiều vô số. Trên con đường sắt đó, nông dân vùng phụ cận thường đi ra kiếm thức ăn nuôi gà. Có khi người đang lái tàu điện lại nhảy xuống xe và đuổi đàn gà. Thời đó, xung quanh vùng này vẫn còn thấy những khung cảnh hiếm có như vậy.

Kỷ niệm đầu tiên tôi có là vào năm 6 tuổi. Năm vừa mới lên 6, bà nội đã dắt tôi đến trường mẫu giáo. Ngày nào bà tôi không đi được, chị người làm tên Masa sẽ thay thế bà để đưa rước tôi. Tuy là một đứa trẻ hỗn láo vì được nuông chiều nhưng bản tính tôi lại nhút nhát, cả thẹn trước người lạ. Ngày nhập học, nhìn bọn con nít nhảy nhót reo hò, tôi càng thêm khiếp hãi. Có đứa lại giật tóc hay cấu vào tay tôi nữa chứ. Bị chúng ăn hiếp như thế mà trong đầu, tôi không bao giờ có ý dám đánh trả, chỉ biết tròn đôi mắt và nín chịu. Phần vì bà nội nuôi tôi như một đứa con gái nên tôi hoàn toàn không có dịp chơi đùa kiểu con trai, thêm vào đó, phải nói là tôi chưa hề có đứa bạn nào.

Sờ dĩ tôi vẫn thích đến ngôi trường mẫu giáo kia là để có dịp gặp đứa con gái nhỏ tên Fusako. Gọi là gặp nhưng một đứa nhút nhát như tôi, bây giờ nhớ lại, thì chỉ biết nấp dưới bóng cây, đút một ngón tay vào mồm và lặng lẽ ngắm cái mái tóc dài đang xõa xuống bờ vai của nó. Cô nàng thường mặc bộ đồ màu xanh da trời

cắt theo kiểu Âu, ngực áo có ghim chiếc khăn mùi-soa trắng toát bằng kim băng. Fusako lúc nào cũng được một nhóm con trai và con gái xúm xít xung quanh. Mỗi lần nàng ta xướng lên một trò chơi là cả bọn bắt đầu ngay cái trò chơi ấy. Không chỉ có thế, tôi muốn nói là khi nàng vừa phát ra một câu nói, cả đám đã tuân theo như chúng vừa được nghe mệnh lệnh. Có lẽ trong mọi ngôi trường mẫu giáo hay tiểu học, đều có những cô hay cậu bé con tính khí ngang ngược và dữ dằn như bạo chúa, chỉ muốn cai trị người khác. Fusako cũng thuộc mẫu người như vậy.

Một hôm, tôi lại bị hai ba đứa con trai ăn hiếp như mọi ngày. Một đứa trong bọn đã đưa chân đá văng ngọn đèn con bằng cát tôi vừa cất công xây đắp, còn đứa khác thì đưa tay túm lấy tóc tôi. Nhưng cũng như mọi lần, tôi đã nhát nhúa đến độ không dám làm gì, ngay cả việc vờ vung quyền để đe dọa chúng. Sợ hãi và đau khổ đã làm cho tôi rưng rưng và chực khóc trong khi vẫn để cho chúng kéo lê kéo lét lòng vòng. Bỗng lúc ấy, bên trên đầu mình, tôi đã nghe giọng nói của ai đó khiến cho mấy đứa con trai ấy đều bỏ chạy. Thế nhưng tiếng nói kia không phải là tiếng của một thầy hay cô trong trường.

- Shin-chan! Có buông ra không? Không được ăn hiếp bạn đó nghe!

Tôi vừa ngẩng cái đầu dính đầy cát lên thì đã thấy Fusako đứng đó, đôi mắt đen lấp lánh đang nhìn xuống phía tôi:

- Nào, đứng lên đi! Tới đây nào!

Giọng cô bé ấy nghe sao mà giống như giọng một người lớn. Ánh mặt trời chói lóa càng làm cho mái tóc dài đó óng ánh lên. Fusako hô: "*Đứng lên đi!*". Tôi vội vàng đứng lên như một kẻ vừa được phép phù thủy nâng dậy. Cô bé lại bảo: "*Tới đây nào!*". Tôi liền chạy đến bên cạnh.

- Từ giờ về sau, nếu chơi phải chơi bên cạnh tui thôi nhe. Bạn nhớ đừng để cho bọn Shin-chan chúng ăn hiếp nữa!

Thế rồi kể từ ngày ấy, trong sân trường mẫu giáo có nắng xuyên qua những vòm cây đong đưa, tôi đã chơi đùa đúng theo lời dặn dò của cô bé. Bên cạnh cô ta, khi thì tôi lượm đá bày thành hàng, khi thì giả làm bánh nếp bằng cách lấy đá xát lên miếng ngói để lấy bột phấn, nhỏ nước bọt vào trong mớ bột phấn ấy rồi vo thành viên (tsuba-dango) để vui đùa. Lúc nào tôi cũng thích nhìn về phía Fusako ngồi nghiêng nghiêng bên cạnh mình, chu môi nhều nhều những miếng nước bọt trắng từ miệng nàng vào trong đồng bột ngói. Không hiểu đã có gì xảy đến với tấm lòng trẻ thơ của tôi mà tôi cảm thấy mặt mình như đang muốn xây xẩm. Hồi này tôi có nói rằng Fusako hình như là người có phép phù thủy sai khiến được chúng tôi, nhưng cho dù cô bé không có phép màu nào đi nữa, mỗi lần được nghe cô ta chỉ bảo, tôi đã cảm thấy vui rồi. Tôi cứ để cho cô nàng lên nước, nói gì thì nói, còn mình thì cứ thế mà sung sướng và làm đúng theo mệnh lệnh.

Lại có hôm, tôi thấy có một cái bã kẹo cao su (gum) có vị quả chua chua mà cô bé đã ngậm trong mồm, nhưng vì vô ý nên đánh rơi trên mặt đất. Đó là một viên kẹo màu đỏ, hình tròn và làm bằng cao su. Nó rơi lăn lóc trên mặt đất và vì có nước bọt của Fusako dính vào nên trông óng a óng ánh. Thấy tôi chực lượm lên, Fusako vội ngăn:

- Thôi bỏ đi, bạn, tiếc của làm gì. Nó đã rơi xuống đất, bẩn rồi.

Thế nhưng thấy cô nàng sau khi chán làm bánh nếp giả bằng nước bọt, đang hướng dẫn cả bọn đi chỗ khác chơi cầu tuột, tôi bèn khéo léo lượm cái kẹo ấy bỏ vào túi quần, không cho ai nhìn thấy. Lúc đó, tôi mới chỉ có 6 tuổi thôi nhưng đã đủ khôn để biết rằng cái kẹo cao su màu đỏ có thấm nước bọt và rơi xuống đất ấy là một món đồ đã bẩn. Tuy biết vậy, tôi vẫn cứ nhặt nó lên, chỉ vì một món đồ nào có thấm nước bọt của Fusako đối với tôi cũng quý giá biết ngần nào.

Kỷ niệm thứ hai đã đến với tôi vào năm thứ hai tiểu học. Có lẽ lúc đó tôi khoảng 10 tuổi thì phải. Một bà di từ dưới quê Shizuoka đã lên Mishuku sống với gia đình tôi. Nói là di chứ bà ấy hẳn trẻ vì là cô em út của mẹ tôi. Di vừa mới tốt nghiệp trường Nữ (trung) học. Có lẽ di lên Tôkyô lần này là để chờ người ta mai mối chuyện chồng con. Đó là một thiếu nữ tuy không phấn son nhưng mày ngang mũi thẳng, trông dễ coi. Bà nội tôi chỉ là mẹ chồng người chị của di, tuy gọi là thân thích nhưng không có liên hệ huyết thống. Lúc đầu bà còn gọi di là Nobu-san, Nobu-san như muốn giữ ý giữ tứ, nhưng chẳng bao lâu đã bắt đầu cho di ý kiến về cả cách cầm đũa và buông đũa, nghĩa là ngụ ý chê bai. Bà nội thì đã đành nhưng ngay cả tôi, cũng bắt đầu tỏ ra khinh khỉnh trước người di nhỏ tuổi. Đối với tôi, di chỉ là một người đã tự tiện nhảy xổ vào sống trong cái nhà này nên cảm thấy bực bội. Tuy tôi biết vâng lời bà nội nhưng đối với người di này, không bao giờ tôi cho lời di khuyên là đúng. Tôi nhớ hình như có khi tôi còn đâm hờn, đâm đá cả di nữa.

Tôi không có đứa bạn nào để được ra chơi ở bên ngoài, đành chỉ du dú trong căn nhà Mishuku rộng thênh thang nhưng lại âm u vì rợp bóng cây che và phải tự bày ra dăm ba trò tiêu khiển. Trong những thú vui đó, có một trò hiểm ác hơn hết là đem chuyện của dì mách lẻo với bà nội.

- Con nhỏ đó thật ương ngạnh

Đang ngồi bên cạnh bà nội, sau khi im lặng nghe bà lảm bảm như thế xong, tôi đã làm bộ mặt ngây thơ, thành thực để chọt vào một câu kiêu: "*Bà ơi! Dì Nobu đó nhe, bà....*" rồi kể lể thế này thế khác.

- Còn con nít như mày, đừng có xía vô!

Bà nội lúc đó đã nhìn lảng qua chỗ khác và buông lời trách móc. Dù là một đứa trẻ nhưng tôi hiểu rằng, sau đó, thế nào bà cũng sẽ hỏi tôi thêm. Đêm về, trong gian phòng khách và trước cái lò sưởi con, dì Nobu sẽ phải ngồi ngay ngắn, hai tay xếp trên đùi để nghe bà "giảng đạo" dài lê thê, không biết bao giờ mới chấm dứt của bà. "*Thằng nhỏ đó còn nói...như vậy như vậy nè! Sao con không biết cách dạy dỗ con nít!*". Lúc đó tôi đang ở ngoài hành lang hay đắp chăn nằm trong cái phòng cách vách và lặng lẽ theo dõi lời bà.

Còn câu chuyện sau đây đã xảy ra vào một buổi chiều mùa đông. Hôm đó bà nội tôi có công việc gì đó phải ra ngoài. Hình như lúc đó, trong căn phòng tối mờ mờ vì trời đã nhạt nắng, tôi đang nằm cuộn tròn để đọc dăm ba tạp chí thiếu niên. Bên ngoài, có tiếng gió xạc xào đang xua lớp lá cây rụng trong vườn khiến cho trong nhà, thường ngày đã vắng vẻ nay càng thêm tĩnh mịch. Đột nhiên, lúc đó, dì tôi bước vào phòng. Dì lặng lẽ đi vào trong, không gây ra một tiếng động, rồi vẫn không nói gì, đưa tay kéo tấm vách trượt (fusuma) lại.

- Có gì vậy hở dì?

Mặt tôi rời tờ tạp chí và ngẩng lên nhìn khuôn mặt tái xanh của dì.

- Dì ra ngoài cho!

- Mày ngồi xuống đi. Chỗ này nè!

Dì vẫn đứng nguyên, dùng chân chỉ chỗ giữa mặt chiếu và phán:

- Ngồi xuống đi!

Tiếng nói bình tĩnh nhưng đầy áp lực kiểu đó, tôi chưa bao giờ được nghe từ dì. Thế nhưng khuôn mặt cứng cỏi, nghiêm khắc kia, sao mà nó đẹp đến độ làm tôi phải ngạc nhiên.

- Chìa tay tao coi!

Tôi ngồi xuống như dì phán, và tiếp theo đó, với một giọng thấp hơn, dì Nobu lại hạ lệnh cho tôi:

- Đưa nguyên cánh tay ra!

Thế rồi dì bèn bấu vào cánh tay tôi mà véo mạnh thiếu điều rút da rút thịt tôi.

- Câm mồm, không được than!

Dì đưa cặp mắt đáng kính hãi nhìn về hướng tôi:

- Nếu mày hó hé một tiếng là sẽ biết tay tao!

Tôi đang cắn răng chịu đựng cái đau nhưng vẫn không ngừng đưa mắt ngấm đôi môi của dì lúc đó đang méo xệch để nở một nụ cười tàn khốc.

- Được rồi. Từ rày về sau, tao có nói gì, mày cũng phải vâng theo nghe chưa!

- Dạ vâng..

- Không được mách lẻo nữa nghe chưa!

- Dạ vâng.

- Không được kể chuyện xảy ra hôm nay cho ai hết nghe?

- Dạ vâng.

Dì bèn buông ngón tay ra. Rồi vẫn mỉm miệng để nụ cười quái lạ đó phảng phất trên khuôn mặt, dì lướt ra khỏi phòng mà không gây một tiếng động nào.

Sau khi dì đã bỏ đi, một bầu không khí lặng lẽ đến ghê rợn trùm lên gian phòng. Tôi cảm thấy mình đang rưng rưng nước mắt. Thế nhưng trong cái màn nước mắt mờ mờ vẫn còn đọng lại hình ảnh nụ cười tàn khốc đã làm bờ môi của dì căng đi đến méo xệch. Đêm hôm đó, tôi không tiết lộ gì cho bà nội cả. Không phải vì tôi sợ dì Nobu. Chỉ bởi vì tôi muốn được dì yêu theo hình thức đó.

En-chan ơi! Nếu tôi kể từng kỷ niệm đó ra thì không biết bao giờ mới hết. Những kinh nghiệm kiểu này thì thời trẻ con, ai mà chẳng có một hay hai nên có lẽ những gì tôi trải nghiệm chắc cũng không có gì đáng nói. Thế nhưng trong khi những người khác xem mấy chuyện xảy ra trong đời mình không có ý nghĩa gì và có thể bỏ qua, thì đối với tôi, những trải nghiệm này đã in dấu vết sâu đậm, thành nền tảng (shitaji) cho cuộc sống. Xem

đó như những hạt giống vừa được gieo xuống chắc cũng không ngoa. Bảo là hạt giống thì một khi đã biết nó là mầm mống, đáng lý ra tôi phải vứt đi cho thật nhanh. Tôi phải cắt tiết nó đi, không đợi cho hạt giống ấy đâm chồi, vươn nhánh ra, lá và cắm rễ sâu vào trong lòng đất tức là lúc không còn trở tay được nữa! Thế nhưng tại sao tôi đã không cắt bỏ nó đi? Để En-chan hiểu được tâm trạng tiêu cực đó, thì có tuy dài dòng nhưng xin phép cậu cho tôi kể thêm một kỷ niệm khác. Nếu không có câu chuyện thứ hai này thì chắc là... tôi cũng có thể là con người biết sống tươi mát như ai. Khổ là khi chuyện đó xảy ra rồi, cuộc đời của tôi đã rẽ qua một hướng khác. Nó có tính cách quyết định đến tâm tình và dự tính của tôi, bắt chúng phải chuyển hướng theo chiều đó.

Từ khi đụng chạm với bà dì, trong một khoảng thời gian dài, tôi không còn tìm ra được một lần thứ hai khoái cảm lạ lùng của ngày hôm ấy. Cơ thể tôi phần nào yếu về tuyến hạch (scrofulosis) nên vẫn là một đứa trẻ nhút nhát, cả thẹn trước mặt người khác. Thế nhưng khi vào được Trường trung học Shiba thì so với đám bạn cùng lớp, tôi không có gì khác họ. Tuy thành tích học không có gì nổi bật, tôi không thua kém ai. Tính nhát sợ cổ hủ vẫn còn đó nhưng trong lớp, hãy còn ba bốn bạn khác cũng nhút nhát như tôi, thành ra tôi cũng có một ít bạn. Tóm lại, tôi là một học sinh trung học bình thường, không gây chú ý cho ai.

Cái năm chiến tranh mở rộng ở chiến trường phương Nam, tôi đang học năm thứ tư. Mùa hè năm đó, tôi có dịp ra bãi biển Ôiso sống với hai cậu bạn. Vì thời gian sắp tới, chúng tôi sẽ phải thi vào trường cấp ba nên đã mượn căn gác hai của một gia đình đánh cá để ở đó mà chuẩn bị. Căn gác đó luôn luôn tanh mùi cá. Mùi cá đã hòa lẫn vào cái mùi cơ thể của ba đứa con trai mới lớn. Mở cửa sổ ra, chỉ có những luồng gió nặng hơi nước và uể oải ngoài từ biển dạt vào bờ. Đôi khi, trong căn phòng đó, chúng tôi đã ngừng học, đưa những con mắt đang sáng lên như bày thú để khám phá, mày mò, rà soát từng biến đổi trên các phần thân thể của nhau. Mấy kỷ niệm như thế chắc En-chan cũng từng có chứ? Vào thời điểm mùa hè năm đó, chúng tôi đang ở vào lứa tuổi vẫn còn chưa biết xử trí làm sao với những xung động mơ hồ đang chỗi dậy từ thân thể của mình. Ban đêm, ba thằng ngủ chung trong một cái màn chắn muỗi. Có đứa xoay trở, lăn qua lộn lại. Có đứa kéo chăn về phía mình. Có đứa đang làm gì đó, không biết đang thờ dài hay thờ dốc. Những giờ phút ấy thì ngay cả tiếng sóng biển rì rầm đơn điệu đang lọt vào tai cũng làm cho chúng tôi chán ngán không sao chịu nổi.

Có một đêm như thế, không hiểu vì sao tôi không tài nào chợp mắt, bèn bước ra khỏi màn, đến bên cửa sổ để tìm hơi mát. Ánh trăng trong như nước đang chiếu trên những nóc nhà và mấy con đường. Bất đồ nổi hứng muốn ra ngoài bãi nên tôi đã xỏ chân vào đôi guốc geta để rời nhà. Dưới những mái nhà, dân đánh cá giờ đây đang chìm trong giấc ngủ. Những hàng hiên, những cái mái đổ bóng rõ từng nét một trên mặt đường. Sau khi qua khỏi những xóm chài như vậy, đột nhiên, tôi thấy gió đã cùng tiếng sóng biển từ ngoài khơi đi vào và thổi thốc lên vàng trán của tôi. Bãi cát bày ra bao la trước mắt. Những chỗ lồi lõm trên mấy đồi cát cũng đang phản chiếu ánh trăng và trải rộng ra. Mấy chiếc thuyền câu được kéo lên bãi đang nằm phục trên mặt cát như bày thú. Biển từ phía trước cuộn cuộn đổ về hướng này. Sóng đến trước mắt tôi, hết vỡ ra rơi xuống, rồi vỡ ra và lại cuộn tròn, đang dâng lên như ôm lấy nhau trước khi rút ra xa. Bãi cát ướt nước biển giống như những con cá bạc hết phóng lên lại đáp xuống. Nếu cứ tập trung nhìn vào một điểm của làn sóng đang dựng lên trên vùng cát ướt ấy, tôi e thân thể mình sẽ bị cuốn vào trong.

Lúc đó, tôi bỗng phát hiện là ở giữa lớp sóng trên mặt biển đen kìa, có ai đó đang bơi lội. Bị những chuyển động của sóng che khuất, cái bóng đó chợt không còn thấy nữa. Vừa tưởng là thế, nó đã hiện ra trở lại. Đang nghĩ sẽ thấy được nó nhưng chưa chi, nó đã biến dạng. Thế rồi đột nhiên, sau khi dùng hai cánh tay dè lên ngọn sóng để đến gần bờ, cái bóng ấy đã đứng lên... Đó là một phụ nữ trẻ. Phụ nữ da trắng. Không những thế, trên người nàng không có lấy một mảnh vải. Vuốt mặt rồi hất mái tóc màu hạt dẻ đang phủ trên vàng trán xong, nàng vừa đạp lên những con sóng con đang vỡ ra dưới đôi chân dài, từ từ bước ra khỏi biển. Ánh sáng của vàng trăng chiếu lấp lánh trên mái tóc và khuôn mặt đắm nước, trên tấm thân nở nang, trắng ngà. Tôi có cảm tưởng mình có thể nhìn thấy rõ từng giọt nước lấp lánh như những viên ngọc đang chậm chậm lăn xuống từ bờ vai, đôi vú và hai chân nàng.

Người đàn bà vừa chăm chú nhìn tôi vừa bước lên bãi. Thế rồi, đến trước mặt tôi, nàng đã dừng chân đứng lại. Trong một hồi lâu, cả hai không nói một lời nào. Thoắt cái, nàng vung cánh tay phải lên, miệng hét to, và đưa bàn tay tát mạnh vào má tôi. Tôi loạng choạng, ngã xuống bờ nước. Trước mặt tôi là đôi chân đắm nước và lấm đầy cát mịn. Mấy ngón trên hai bàn chân ấy đang được những lớp sóng nhỏ loang loáng ánh trăng xô đến như để rửa sạch cho. Rửa xong chúng lại rút về. Người tôi như say vì cái đau bị ăn tát. Cái đau đó không chỉ ngừng lại trên má. Tôi có cảm giác lạ lùng là từ đầu đến tứ chi (gotai) của mình, cho đến mọi hốc xó trong

người, đều bị tê liệt. Đến độ tôi không còn biết cay cú hay căm tức. Làm như thể tôi đã bị lôi kéo và sắp sửa rơi vào một thế giới tối tăm. Thế nhưng, đó là thế giới tối tăm nơi người ta sẽ đến sau khi chết, lại giống như một cảnh Niết Bàn mà khi bị hút vào trong đó, mọi người sẽ được ngủ yên, không ai còn phải suy nghĩ và mọi nỗi khổ đau sẽ chấm dứt.

Sóng cứ vỗ vào bờ không biết bao nhiêu đợt, làm ướt đẫm cả hai tay và quần áo tôi đang mặc. Thế nhưng, trước mắt tôi, không còn thấy đôi chân của người ấy nữa. Tự dưng lúc đó, chữ Domina vụt qua đầu tôi như một ánh sao băng. Tôi không hiểu tại sao chữ ấy lại chiếm đoạt tâm trí tôi. Thế nhưng tôi biết tên người đàn bà đó là Domina và tôi hiểu rằng mình phải gọi nàng bằng cái tên ấy. Thế rồi từ đó... Thế rồi từ đó, những ngày chiến tranh dai dẳng cứ tiếp nối. Để năm sau có thể chui vào ban khoa học của một trường cấp ba ở Tôkyô, tôi phải tránh cảnh bị bắt đi lính. Còn nếu nhập ngũ thì một đứa như tôi có lẽ sẽ bị người ta ức hiếp và chết trước tiên. Chắc cậu hãy còn nhớ là lúc ấy, ở trong trường, không còn có khóa học nào cho ra hồn và tôi cũng đã bị bắt đi làm nhân công ở công binh xưởng dưới Kawasaki để chế tạo những bộ phận cho phi cơ chiến đấu.

Domina

Tôkyô lần hồi bị thiêu rụi. Những kẻ đã kiệt quệ tiếp tục sống lầy lắt trong thành phố như người đang chết dở. Trong thế giới nửa âm nửa dương như vậy, tôi chỉ nghĩ đến một điều duy nhất: người đẹp đó hiện giờ ở đâu? Có lẽ bây giờ cô ta cũng chẳng còn ở Ôiso nữa. Và cũng không có mặt ở Tôkyô đâu. Tuy nhiên, tôi đã bước đi giữa lòng thành phố điêu tàn để tìm huyền ảnh của người đàn bà ấy một cách vô vọng. Tôi muốn gặp nàng. Tôi muốn được nàng tát vào mặt thêm một lần nữa. Tôi muốn được ngã lăn chiêng dưới chân nàng thêm một lần nữa để xem sao. Nỗi đau đến từ cái tát bông rạt hần lên má tôi vẫn còn đó và sống động trong ký ức. Lúc quay cho máy chạy trong công binh xưởng hay khi về đến nhà ở Mishuku với cái thân thể rã rời như miếng giẻ rách sau một ngày lao động, cô đơn ngồi trong phòng mình, tôi đều có thể có được cái cảm giác đó trong lòng mình. Vào những đêm bị oanh kích, tôi vừa ngắm bầu trời phía Đông đang rực sáng vì những quả lựu đạn vừa gào lên cái tên Domina.

Đến khi biết rằng không thể nào tìm lại được con người đó, tôi bắt đầu khổ tâm vì những ước muốn tình dục hạ cấp của mình. Tệ hại hơn nữa là tôi đã tìm đến những người đàn bà trong tầm tay để thỏa mãn những khát vọng đó. Ngoài phương pháp này, tôi không biết phải làm gì khác. Bây giờ tôi hãy còn nhớ nơi đó: một ổ điếm ở gần khu Shinjuku mà tụi bạn trường cấp ba đã chỉ cho tôi. Chúng nó cho tôi biết là chỉ cần xùy tiền ra thì muốn em nào cũng có. Để tránh cặp mắt của hiến binh và cảnh sát đi tuần, tôi đã diện quần áo vét và đi ghệt (guêtres) đàng hoàng trước khi ra khỏi nhà. Bọn con gái khi nghe lời yêu cầu của tôi đã cười ồ. Trong căn phòng lạnh đến run người chỉ thấy lác lác một cái bóng điện trần được phủ bằng tấm khăn vải dùng làm tay nải (furoshiki) để ánh sáng khỏi lọt ra ngoài, ngộ nhớ không kích hay tuần tra xảy đến.

- Không, em không chịu đâu. Ai lại làm chuyện kỳ cục như vậy!

Cô gái cười ngật nghẹo. Nhưng chính ra người thấy kỳ phải là tôi mới đúng. Cả gian phòng lẫn mùi hôi thối của nó, cả cái răng vàng mà người con gái để lộ ra lúc cô ta cười, đã làm tôi thấy bần thỉu và chán chường không thể tưởng tượng được. Nào chỉ có chừng đó! Sau khi đã nhận xong tiền, cô ta chỉ thỏa mãn lời yêu cầu của tôi một cách miễn cưỡng. Được cô ta sử dụng những kỹ xảo như trong tuồng kịch để đánh đập và lăng nhục, tôi không thấy gì ngoài một cảm tưởng giả tạo, nhạt nhẽo và hụt hẫng. Tôi không hề nhận được từ cô ả này một chút con con cảm giác mê mê khi bị Domina cho ăn tát trên bãi biển Ôiso. Dù vậy, tôi cũng đã lui tới cái tiệm đó rất nhiều lần.

Tôi bắt buộc phải đến ngôi nhà đó mà thôi. Khác với những người đàn ông bình thường, tôi là kẻ đang muốn được thỏa mãn những dục vọng u tối. Ngoài những cô gái đó, ai là người có thể giúp tôi? Và tôi phải đi đâu để tìm lại được người tôi yêu? Tôi nghĩ rằng mình là người duy nhất đang phải mang trên lưng cái thập giá kinh khủng này. Đó là một bí mật đáng hổ thẹn. Đó là một dục vọng tôi chỉ có thể chịu một mình không biết tỏ cùng ai. Tôi mừng tượng khuôn mặt rạng rỡ, ngập tràn hạnh phúc của đám bạn bè đang có người yêu và bắt đầu cảm thấy từ đáy trái tim là mình không có một mối tình nào cho đường hoàng, và mình bần thỉu, đáng khinh và đáng ghét biết chừng nào. Thế nhưng lúc ấy, tôi đã không còn có thể cứu vãn. Ký ức về những cảm giác kịch liệt mà tôi đã trải nghiệm từ Fusako cho đến dì Nobu, từ dì Nobu cho đến người đàn bà ở Ôiso kia không thể nào xóa đi cho được. Sau khi đi chơi với những cô gái trong ổ điếm ở Shinjuku, một cảm tưởng trống rỗng lúc

nào cũng còn đọng lại dưới đáy lòng tôi. Thế nhưng, ít nhất tôi cũng đã dần dần quen thuộc với căn phòng ở Shinjuku và mùi hôi hám của nó, với cô gái mỗi lần cười đều phải nhăn cả mũi.

Chiến tranh chấm dứt. Khi nghĩ rằng biết đâu bây giờ mình lại chẳng có cơ hội tái ngộ Domina, lòng ngực tôi chưa chi đã rộn ràng. Tôi bèn bước đi trong lòng phố. Tôi gặp được đám ba cô gái da trắng giống như nàng. Lúc nào mắt tôi cũng dõi theo, nhìn xem họ có cái bóng dáng thanh tú với đôi chân thon thả ấy không. Đôi chân mà lúc ngã trên bãi cát tôi đã thấy hiện ra trước mắt mình với hai bàn chân đang được sóng rửa cho sạch cát. Thế nhưng không một người nước lạ nào tôi gặp trên đường lại đúng là nàng. Khuôn mặt người đàn bà ấy càng đẹp hơn, càng tàn nhẫn hơn khi tôi nhìn nàng lồ lộ dưới ánh sáng của vầng trăng.

Dù sao tôi cũng bỏ rơi việc học ở đại học mà tôi vừa được nhận vào, suốt ngày cứ tự cầm cố trong ngôi nhà ở Mishuku. Trong thời gian bị oanh kích, cha tôi, một người khôn khéo, đã mua cái nhà ở giữa địa điểm chiến trường kia với một giá rẻ mạt. Nhờ đó mà tôi không phải ra ngoài kiếm việc. Suốt ngày tôi cứ giết thời giờ bằng cách ngồi trong ngôi nhà đó, tưởng tượng ra hình ảnh người mà tôi ghi khắc trong tim, để làm nó hiện ra trên mặt vải bố (canvas). Tuy nhiên, tôi không tài nào thể hiện được những cảm xúc lộ ra trên khuôn mặt tằm trong ánh trăng của nàng. Tôi còn nghĩ, đến ngày nào mình vẽ ra được, thì ngày đó, mình mới gặp lại nàng thôi. Mỗi khi cho rằng phải đi đến một nước thật xa thì may ra nàng có đó, tôi lại đâm ra chán nản. Tôi bèn xin cha cho ra nước ngoài học vẽ. Bốn năm sau khi chiến tranh kết thúc, cuối cùng, tôi đã leo lên một chiếc tàu chở hàng của Hà Lan.

En-chan ạ! Những chuyện xảy ra sau đó thì cậu đã biết hết cả rồi. Cũng như khi còn ở Nhật, tôi cũng sống lầm lũi, cô độc trong Hội quán Satsuma kia. Tôi không muốn trò chuyện với các cậu mà nói rồi thì cũng chẳng đi đến đâu. Hơn nữa, cái cảm giác mà người ấy đã thổi vào trong tôi vốn là một bí mật cá nhân mà tôi không muốn san sẻ cho ai hết. Tuy nhiên, chừng nào tôi chưa tìm được nàng Domina, người đẹp tằm trắng, thì tôi còn bị cái dục tình khiếp đảm ấy dần vật đến khổ sở. Do đó, khi thì tôi tìm đến ngôi nhà của Yvonne, khi thì tôi nuôi mấy con bọ mát-mốt, khi thì... tôi ra đằng sau xóm Montparnasse tìm những "ngôi nhà đặc biệt". Chắc En-chan không biết đâu, ngay ở Paris cũng có những ngôi nhà làm ăn kiểu đó. Vừa mới bấm chuông xong đã thấy một cô tóc đỏ ra mở cửa cho. Sau khi đưa tôi leo lên gác xong, cô ta sẽ dẫn tôi đến một căn phòng tối tăm bày đủ thứ dụng cụ chi li... Từ phòng bên cạnh, tôi nghe vọng lại tiếng đàn ông đang rên siết...

Tuy tìm đến những ngôi nhà buồn bóng sắc như thế nhưng lòng tôi vẫn thê lương hoang vắng giống như khi tìm đến những cô gái ở Shinjuku. Dù được cô gái tóc đỏ quát roi cho, nhưng qua sự đánh đập đó, tôi không cảm thấy cái khoái cảm mê mèm của người bị hành hạ. Cô ta không phải là nàng Domina tằm trắng của tôi. Hơn thế, mọi hành động của nàng đều bắt nguồn từ lý do thương mại. Chúng chỉ là những kỹ xảo giả tạo. Một buổi chiều, trong khi tôi đang từ thang gác của ngôi nhà đó bước xuống, tôi đã tình cờ gặp một thanh niên đi ngược chiều. Lúc đó là mùa đông cái năm En-chan về nước. Thanh niên đó mặt dẫu trong cái cổ áo khoác được lật lên cao, đang lách qua bên cạnh tôi để leo thang. Thế nhưng, sắc diện anh ta mới xấu làm sao!... Trong lúc hai người đang tránh nhau, anh đã đưa cặp mắt u ám như có mây che để nhìn tôi. Tôi nghĩ thầm anh chàng này hoàn toàn là một kẻ đáng vứt đi rồi. Hôm đó, khi trở về căn gác trọ phố Suchet, tôi đã thử soi mặt mình trong gương, Khuôn mặt tôi trông bệu và tái đến kinh ngạc. Cánh cửa sổ bị gió lay phát ra những âm thanh buồn bã và bầu trời mùa đông của thành phố Paris đang phủ lên nó một màn mây xám. Tôi tự nhủ: "Thế là không xong rồi. Ta phải ngừng ngay! Phải trở lại cuộc sống bình thường như mọi người". Nghĩ như thế nhưng tôi vẫn cảm thấy đâu đó trong lòng mình có một tiếng nói cho biết là tôi sẽ khó lòng thoát khỏi số phận và sẽ tiếp tục đeo đẳng cái dục tình đáng sợ này cho đến lúc mãn phần.

En-chan a! Nếu cậu chịu đọc những gì tôi viết cho đến đoạn này, cậu phải khó chịu lắm nhỉ? Và chắc cậu khinh bỉ tôi lắm. Kèm thêm một tình cảm chán ghét nữa, có đúng không? Dù biết hết những khinh khi và ghét bỏ cậu đang dành cho, tôi vẫn gửi cuốn sổ tay này đến chỗ cậu. Cho tôi nói lý do tại sao nhé! Vì tôi muốn bày tỏ lòng mình, vì tôi mong rằng mình vẫn chưa bị người khác cự tuyệt. Dù là kẻ xấu xa, kinh khiếp đến mức nào, nhưng khi tôi còn là một con người thì En-chan – kẻ đang theo đuổi cái nghiệp văn chương - sẽ không có quyền từ chối tôi và sẽ thấu hiểu sự cô độc của tôi thôi.